

D ů v o d y:

Jde o souhlasná usnesení obou soudů nižších stolic, jež lze napadati jen za předpokladů § 46 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného. Stěžovatelé napadají rozhodnutí rekursního soudu pro nezákonnost, leč neprávem. I kdyby bylo správné, že se členové zamýšleného společenstva usnesli na zřízení společenstva při valné hromadě ze dne 22. ledna 1933, jest to nerozhodné, neboť bylo by to jen jednou z podmínek zřízení společenstva. Tím však společenstvo ještě nevstoupilo v život, neboť podle § 8 společenstevního zákona jest rozhodující okolností pro existenci společenstva provedení zápisu do společenstevního rejstříku. Teprve tímto zápisem je společenstvo zřízeno a, nestal-li se zápis do 7. března 1933, kterýmžto dnem nabyl účinnosti zákon ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n., nemohlo býti vyhověno opovědi stěžovatelů podle § 19 tohoto zákona, jenž zakazuje zřízení nového peněžního ústavu druhu zamýšleného společenstva do 31. prosince 1934. O zpětné působnosti zákona nelze tu mluvit (§ 5 obč. zákona), neboť práva dříve nabytá jsou jen práva skutečně vzniklá a nikoliv pouhá možnost jejich nabytí poskytnutá právními předpisy dříve platnými. Platnost jednání, t. j. usnesení o zřízení společenstva na základě přijatých stanov pod firmou v nich vyznačenou, není uvedeným zákonem čís. 44/33 nijak dotčena. Zákon zakazuje zřízení nových peněžních ústavů bez rozdílu, zda zřízení již bylo zahájeno čili nic. Ostatně přehlíží stěžovatelé, že usnesení, aby se zřídilo společenstvo podle stanov dne 17. března 1933 k zápisu opovězených, se stalo teprve 9. března 1933, neboť jak vyplývá z protokolu o valné hromadě z téhož dne, byly dřívější stanovy zavrhnuty a přijaty nové stanovy.

Čís. 12709.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Ku příslušnosti pracovních soudů nenáleží spor zaměstnavatele se zaměstnancem o zaplacení vyinkasovaných peněz, opírá-li žalobní nárok o mimosoudní dohodu se zaměstnancem.

(Rozh. ze dne 22. června 1933, R I 558/33.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v T., domáhala se žalující firma na žalovaném zaplacení 40.256 Kč 80 h, tvrdíc, že žalovaný jako obchodvedoucí její filiálky uzavřel obchod s firmou N., peníze, které v této funkci vyinkasoval, neodvedl straně žalující a pak, když strana žalující na to přišla, se zavázal písemným prohlášením peníze vyinkasované za služebního poměru žalobkyni zaplatiti. Příslušnost dovolaného soudu odůvodňovala žalobkyně ustanovením § 104 j. n. vzhledem k dohodě stran, že se strany podrobují příslušnosti okresního soudu v T. Žalovaný vznesl námitku věcné a místní nepřislušnosti, maje za to, že příslušným jest pracovní soud v M. Soud první stolice zamítl námitku věcné a místní nepřislušnosti. Rekursní soud námitkám vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Jest nesporné, že žalovaný, byl

ve služebním poměru ke straně žalující. Tento služební poměr předpokládá, že žalovaný jest v poměru podřízeného, což opětovně přiznáno. Pro nároky z takového služebního poměru jsou podle § 2 zák. čís. 131/31 výlučně příslušné pracovní soudy a podle § 2 písm. c) cit. zák. přísluší rozhodnutí o náhradních nárocích ze služebního poměru také pracovním soudům. Ježto v souzeném případě bezpochybně jde o takový náhradní nárok, neboť žalovaný si přivlastnil neprávem zažalované peníze ve své funkci jako obchodvedoucí žalobkyně, způsobil proto žalobkyni škodu, jejíž náhradu tato žádá od žalovaného, jest tudíž k rozhodnutí souzené právní věci věcně příslušný pracovní soud. Nemohly proto strany s právním účinkem podle § 104 j. n. sudiště okresního soudu v T. ujednat, ježto jde o záležitost, která jest vůbec odňata působnosti řádných soudů. Napadené usnesení a jemu předchozí řízení jest proto dle § 477 čís. 3 c. ř. s. zmatečné. Ježto žalovaný má své řádné bydliště podle obsahu žaloby v M., jest první soud též místně nepřislušný.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobkyně v tomto sporu neuplatňuje nárok z pracovního poměru, neboť opírá žalobní žádání o zcela jiný právní důvod, totiž o mimosoudní dohodu se žalovaným (§ 1380 obč. zák.) a z t o h o t o s m í r u ž a l u j e, domáhajíc se zaplacení 40.256 Kč, jež prý jí žalovaný dluhuje na podkladě smíru a konečného vyúčtování, v důsledku toho smíru provedeného a žalovaným uznaného. Tomu-li tak, jde ve skutečnosti jen o splnění tohoto ujednání jako zvláštní smlouvy novační a nikoli o nárok z poměru pracovního neb služebního (§ 1 zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.), pokud se týče o náhradní nárok z takového poměru (§ 2 c) téhož zákona), o němž by příslušelo rozhodovati pracovním soudům. Spory právní povahy jako spor nynější náležejí k příslušnosti řádných soudů (srov. obdobné rozhodnutí ve věcech živnostenských ve sb. n. s. čís. 10.204).

Čís. 12710.

Nájemník není svým nájemním právem oprávněn dáti umístiti zapínací hodiny (za účelem odebrání levnějšího elektrického proudu) na zdi schodiště.

(Rozh. ze dne 22. června 1933, Rv I 349/32.)

Žalující nájemnice, hodlajíc zavést do bytu laciný elektrický proud, chtěla umístiti zapínací hodiny na schodech. Za tím účelem dala vyhloubiti čtyři otvory do zdi na schodech, aniž o tom vyrozuměla žalované pronajímatele. Žalovaní zakázali žalobkyni pokračovati v práci k umístění zapínacích hodin na schodech. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované, by žalovaní byli uznáni povinnými dovoliti žalobkyni pokračovati a skončiti práce za účelem umístění zapínacích hodin k odebrání lacinějšího proudu pro potřeby domácnosti. O b a n í ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud prvního stolice zjistil, že zeď, na níž byly z podnětu za-